

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE KLOKKEN VAN JORIS TIK HEBBEN DE HIK

Sprookje in vijf bedrijven

door

ERIK RIJCKAERTS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1985

(N° 1007)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© : 1981 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N E N.

Piet, een postbode

Dokter Kwakkerzalf

Joris Tik, klokkenmaker

Mevrouw Hupsielon

Professor Hupsielon

Caramella, een sprekende klok

Isabel

Isidoor, twee spoken.

E E R S T E   B E D R I J F .

Een straat in Drakedam: het huis van dokter Kwakkerzalf, de klokkenwinkel van Joris Tik en het huis van professor Hupsielon.

PIET: Goeiemorgen. Goeiemiddag, allemaal ! Mag ik mezelf even voorstellen ? Mijn naam is Piet. Ik ben de postbode van het dorpje Drakedam. Misschien heb je daar nog nooit van gehoord, want Drakedam is zo'n klein dorpje, dat het maar op weinig landkaarten voorkomt. Het heeft zijn naam te danken aan het oude vervallen kasteel, ginder op de heuvel: het Drakenkasteel ! Na de avonturen, die jullie vandaag samen met mij gaan beleven, zul je de naam Drakedam beslist niet meer vergeten. Het is zo'n ongelooflijke geschiedenis, dat jullie mij misschien niet....of maar half zullen willen volgen. En toch is het allemaal echt gebeurd, je zal 't zo meteen zelf zien ! Het begon op een doodgewone morgen in de zomer. Er stond geen wolkje aan de hemel, maar er zouden duistere dingen gebeuren die dag. Ik kwam net van het postkantoor en begon aan mijn rode. Omdat er in zo'n klein dorpje niet veel mensen wonen, zaten er maar vijf brieven in mijn tas. Vrolijk fluitend liep ik door de straten. Kijk, dat ging zo... Eens even kijken voor wie ik vandaag een brief of een prentbriefkaart in mijn tas heb zitten. Ho, hier heb ik al een verrassing voor de dokter van ons dorp.

(Dokter Kwakkerzalf komt naar buiten)

PIET: Goeiemorgen, dokter Kwakkerzalf ! Zijn er voor het ogenblik veel zieke mensen in ons dorp ?

DOKTER: Bah, dat valt niet zo best mee, Piet. Aan mijn portemonnee voel ik, dat er best nog een paar zieken mochten bijkomen.

Maar zeg eens: voel jij je eigenlijk wel goed, jongen ?

PIET: Ik voel me kiplekker, dokter Kwakkerzalf. Als je 't mij vraagt, ben ik zo gezond als een vis.

DOKTER: Kijk, dat mag je vooral nooit denken. Laat ik je, als dokter, dit zeggen: soms ben je van binnen doodziek, hoewel je je kiplekker voelt. Met je gezondheid kun je nooit voorzichtig genoeg zijn.

PIET: Met je portemonnee evenmin !

DOKTER: Dat is waar ! Maar doe je mond eens even open. Zeg eens a.

PIET: Aaaaaaaahhh !

DOKTER: Bah, dat is niet zo mooi !

PIET: Bedoelt u dat ik ziek ben, dokter ?

DOKTER: Nee, jammer genoeg niet, Piet. Maar je moet je wat vaker laten onderzoeken. Je bent altijd welkom bij me.

Voorlopig kan ik je helaas nog geen bittere drankjes of vieze pilltjes voorschrijven.

PIET: Maar ik heb wel iets voor u, dokter Kwakkerzalf. Een brief. Alstublieft !

DOKTER: Grote griezels ! Dat is een brief van de belastingen, Piet ! Die was ook maar beter zoek geraakt. Niemand schrijft me ooit een brief, maar nu krijg ik er één omdat ze geld van me moeten hebben. Bah, ik werk me nog dood voor die vervloekte belastingen !

(Dokter Kwakkerzalf ag.)

PIET: Tja, elke brief is niet even welkom, zoals je ziet !
(Joris Tik kijkt door het raam van zijn winkel naar buiten.)

JORIS: Ha, ben je daar eindelijk, Piet !

PIET: Goemorgen, meneer Tik. Hoe gaat het met de klokken en de klokjes in uw winkel ?

JORIS: Zolang ze vrolijk tikken en op tijd het juiste uur slaan, hoef ik me geen zorgen te maken, Piet. Maar ik verwacht al vele maanden een heel bijzonder gouden horloge uit Zwitserland. Dat heb ik voor een klant moeten bestellen.

PIET: Zou dat bijzondere horloge soms in dit pakje kunnen zitten, meneer Tik ? Kijk maar, uw naam staat erop.

Alstublieft !

JORIS: Dat is vast het horloge, Piet. Kijk maar, er zit een mooie Zwitserse postzegel op. Bedankt, hoor !

PIET: En zo zie je maar dat ik niet alleen brieven en prentbriefkaarten, maar ook heel bijzondere pakjes uit alle landen van de wereld bezorg !

(Mevrouw Hupsielon komt naar buiten.)

MEVROUW HUPSIELON: Ha ! Dag, Piet. Een mooie dag vandaag, niet ?

PIET: Zeg dat wel, mevrouw Hupsielon. Maar u ziet er ook stralend uit, als u 't mij vraagt. En hoe gaat het met uw geleerde zoon, de professor ?

MEVROUW HUPSIELON: Om je de waarheid te zeggen: die doet nog altijd even gek, Piet. Hij is nu weer aan een nieuwe studie begonnen, moet je weten. Gewoon belachelijk ! Hij doet de hele dag niks anders meer dan boeken over spoken lezen !....

PIET: Over spoken ? Maar die bestaan toch niet ?

MEVROUW HUPSIELON: Kijk, dat zeg ik ook de hele dag. Maar mijn zoon gelooft er echt aan. Ik ben bang dat ie te veel Amerikaanse griezels

films gezien heeft.

PIET: Over Amerika gesproken, ik heb hier een brief voor u uit dat land. Alstublieft !

MEVROUW HUPSIELON: Die kan alleen maar van mijn zuster komen. Ja, ik herken haar handschrift. Wat aardig van haar ! Ze denkt dus nog aan me.

PIET: En dan heb ik hier nog een brief. Maar die is voor de professor.

MEVROUW HUPSIELON: Wacht, ik zal hem even roepen, Piet. Sérafin !.... Sérafi-i-i-in ! Hij komt dadelijk, hoor. Dan ga ik maar meteen de brief van mijn zuster lezen. 'k Ben vreselijk benieuwd wat ze me allemaal te schrijven heeft. Tot morgen dan maar weer, Piet.

PIET: Ja, dag mevrouw !

(Mevrouw Hupsielon af. Professor Hupsielon op.)

PROFESSOR HUPSIELON: Hé ! Heb je me geroepen, mammié ?

PIET: Goeiemorgen, professor. Mag ik u deze brief overhandigen ?

PROFESSOR HUPSIELON: O, Piet ! Ben jij het ? En heb je een brief ? Voor mij ? Dank je wel, hoor !

PIET: En nu eens even kijken voor wie die laatste brief is.

Aan de Heer I-si....Als je 't mij vraagt, is die naam erg onduidelijk door de een of andere bibberhand geschreven.

'k Moet toch proberen hem te ontcijferen, want hoe kan ik hem anders bezorgen ? I-si....Isidoor....Ja, dat is de voornaam. En de familienaam ?.... Die eerste letter is heel waarschijnlijk een S....en dan een p....oo....k....Spook. Spook ?.... Aan de Heer Isidoor Spook, stel je voor ! 'k Wist niet dat we iemand met zo'n gekke naam in ons dorp hadden ! En waar woont die meneer Spook ?... Nu nog de naam van de straat ontcijferen. Dra-ken-kas-teel. Drakenkasteel ?... Maar dat is toch niet mogelijk ! In dat kasteel woont allang helemaal niemand meer ! Geen mens !....Ja, maar als er nu eens een.... spook woonde ? Dat kasteel ziet er griezelig genoeg uit. En bovendien gelooft zelfs professor Hupsielon aan het bestaan van spoken. Maar die heeft altijd zo'n beetje raar gedaan. Mevrouw Hupsielon heeft ongetwijfeld gelijk: er bestaan geen echte spoken.

Maar....wir zou er dan in dat vervallen kasteel kunnen wonen ?

Een kluizenaar ? Een zonderling ? Als ze het nu eens aan een toerist verhuurd hadden ? Sommige mensen houden nu eenmaal van een heel aparte vakantie. Het gekste hebben we nog lang niet beleefd - zelfs niet met professor Hupsielon ! Maar wat sta ik hier nu eigenlijk allemaal te leuteren ? Elke brief moet zo spoedig mogelijk bezorgd worden, dat is de plicht van de postboden. Vooruit dan maar : op

naar het Drakenkasteel !

een vervallen zaal in het Drakenkasteel: een hemelbed met gesloten gordijnen, een tafel waarop een schaal met appels, twee stoelen, een kapstok waaraan een pluimhoed, een rommelkist.

CARAMELLA: Tikketakketiketak. Mijn kleine wijzer staat op elf en mijn grote wijst recht omhoog. Dan is het de hoogste tijd om elf uur te slaan !

(Caramella slaat elf keer op een gong. Isabel steekt haar hoofd door een opening in de gordijnen.)

ISABEL: Ik dacht dat ik onze klok elf keer had horen slaan. Zou het dan al tijd zijn om op te staan ? Wacht, ik stap even uit mijn bed, om op de klok te gaan kijken. Warempel zeg, 't is al elf uur !

CARAMELLA: Tikketal. Goieemorgen, mevrouw Isabel.

ISABEL: Ook een goieemorgen, Caramella.

CARAMELLA: Hebt u vannacht goed geslapen ?

ISABEL: Dat valt wel mee. Maar 'k ben toch weer een paar keer wakker geschrokken van dat afschuwelijke gesnurk van meneer Isidoor.

CARAMELLA: Tikketal. Tja, hij wordt ook een dagje ouwer, mevrouw Isabel.

ISABEL: 'k Vraag me af, of ik hem vandaag weer wakker zal moeten kietelen. Hoor toch eens, Caramella : daar begint ie opnieuw ! Wacht maar, Isidoortje : ik krijg jou wel wakker.

Je zal dadelijk merken hoe !

CARAMELLA: Tikketak. Dat kan leuk worden !

(Isabel schuift de gordijnen van het hemelbed open. Isidoor ligt te snurken.)

ISABEL: 't Is tijd om op te staan, Isidoortje !...Je doet maar of je doof bent, hoor. Wacht, ik zal de dekens bij het voeteneind even loswoelen. He, dat is niet eerlijk ! Zie je dat, Caramella : hij heeft een paar mensenschoenen aangetrokken !

CARAMELLA: Tikketak. Hij weet wel dat u elke morgen aan zijn voeten komt kietelen.

ISABEL: Hij is minder dom dan ik dacht. En er zit nergens een gaatje in de zolen. Hoe kan ik nu aan zijn voeten kietelen ?

O maar, natuurlijk, ik heb het al : ik trek die schoenen gewoon uit.

Om mij te slim af te zijn, moet je vroeger opstaan, Isidoortje !

Verdorie, wat voor knopen heeft ie in zijn veters gelegd, zeg ! Die... die krijg ik nooit los !

CARAMELLA: Takketik. Vergeet niet dat meneer Isidoor vroeger, toen

ie nog naar de spokenschool ging, bij de padvinders is geweest.
Daar leren ze heel stevige knopen maken.

Vandaag krijgt u meneer Isidoor niet wakker !

ISABEL: O nee ? Dat dacht je maar ! Zo snel geef ik het niet op,
hoor. Even kijken, waar hangt mijn zondagse hoed ook alweer ?

O ja, daar aan de kapstok !

CARAMELLA: Tikketal. Wat gaat u met die pluimhoed proberen, mevrouw
Isabel ?

ISABEL: Daar pluk ik om te beginnen heel voorzichtig een pluim uit.
Zo. Ja, snurk nog maar even door, Isidoortje !

Geniet er nog een paar ogenblikken van, want ik ben met een gevaar-
lijke pluim gewapend ! Vooruit, wakker worden, langslaper !

(Isidoor niest opeens zo hevig, dat Isabel tegen de grond geblazen
wordt.)

ISABEL: Zou ik me dan toch gewonnen moeten geven ? Nee, nee, dat
nooit ! Laat ik nog eens heel diep nadenken : hoe zou ik hem nog
uit zijn bed kunnen krijgen ? Ach ja, natuurlijk.

Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb : met muziek !

(Isabel haalt een trompet uit de rommelkist en blaast er zo hard
mogelijk op. Isidoor blijft snurken.)

ISABEL: Ik....ik ben helemaal buiten adem ! Ik kan niet meer.

CARAMELLA: Meneer Isidoor heeft vast stoppen in zijn oren gestoken.

ISABEL: Laat ik eerst een hapje eten, voor ik nog iets nieuws
verzin. Met een lege maag kan ik geen nieuwe truukjes meer bedenken.
Gelukkig staat er nog een grote schaal boordevol appels op de ta-
fel. Zo'n heerlijk sappig appeltje zal me smaken.

ISIDOOR: Hé zeg, laat voor mij nog een appeltje over, Isabellaatje !

ISABEL: Hé, hoor je dat ?....Waarom zou ik voor jou nog wat over-
laten ? Ik eet al die appels achter elkaar op. 'k Heb een reuzen-
honger. Luie spoken hoeven geen appels te eten !

ISIDOOR: Moet ik dan van honger omkomen, mijn snoezepoesje ?

ISABEL: Bedoel je mij daar soms mee ? Ik ben jouw snoezepoesje
helemaal niet !

ISIDOOR: Mijn honneponnetje dan ?

ISABEL: Nog veel minder ! Loop naar de maan jij !

ISIDOOR: Kijk, ik sta al op. Is het zo goed ? En krijg ik nu een
appel, Isabellaatje ?

ISABEL: Ik zou wel gek zijn als ik je er één gaf.

ISIDOOR: Goed, dan pak ik er een, wacht !.....Ai, oei, och !....
Mijn ouwe benen zijn zo stram en stijf.

ISABEL: Stil eens!....Wat hoor ik daar opeens kraken ?

ISIDDOOR: Mijn ouwe benen, natuurlijk. Wat had je gedacht !

ISABEL: Welnee, domoor ! Dat was gekraak van struikgewas buiten. Iemand klimt hijgend en puffend onze heuvel op !....

ISIDDOOR: Wel alle donders ! Je hebt gelijk, Isabel. Nu hoor ik die krakende voetstappen ook.

CARAMELLA: Dan had hij toch geen stoppen in zijn oren ?....
Vreemd !

ISIDDOOR: Maar dan krijgen we bezoek, dat kan gezellig worden ! Ik wacht al zo lang op een vierde spook. Dan kunnen we tenminste eindelijk eens behoorlijk kaarten !

ISABEL: Vertel toch geen onzin, Isidoor ! Besef je dan echt niet, dat het onmogelijk een spook kan zijn dat hierheen komt ? Spoken lopen immers veel te licht om het struikgewas zo te doen kraken.

ISIDDOOR: Ja, je hebt alweer gelijk, Isabel. Maar als het geen spook is, wat is het dan wel ?

ISABEL: Een mens, natuurlijk !

ISIDDOOR: Maar tegen mensen kunnen we overdag niet veel beginnen, Isabel !

ISABEL: Dat wéét je dan toch !

ISIDDOOR: Die zijn vooral 's nachts bang voor ons. Wat nu gedaan ?

ISABEL: Wat een domme vraag ! We kunnen ons alleen maar verstoppen.

ISIDDOOR: Een goed idee. Maar waar ?

ISABEL: In het hemelbed, natuurlijk. Haast je, snel !

ISIDDOOR: Ik vlieg - of beter : ik spring al, Isabel !

(Isabel en Isidoor springen op het bed en sluiten de gordijnen.
Piet op)

PIET: Jongens, is me dat klimmen, zeg ! Waarom moet dat Drakenkas- teel ook uitgereknd helemaal bovenop de heuvel staan ?

'k Ben doodop. En een gezellig plekje om even te gaan zitten uitrusten, zie je hier niet. Als je 't mij vraagt, is dit een prachtige omgeving voor een griezelfilm. 'k Voel me allesbehalve op mijn gemak. Laat ik die brief maar snel bezorgen en dan dadelijk weer vertrekken. Bergaf zal het tenminste makkelijker gaan. Eerst even kijken waar de brievenbus zit. Niet in de deur, niet naast de deur.....helemaal nergens, dat begint al goed ! Hoe kan ik die brief nu in de brievenbus stoppen als er geen is ? En ik kan hem hier toch zomaar niet voor de deur leggen, want straks blaast de wind hem weg en dan heb ik hem niet echt bezorgd.

O maar, niemand zal kunnen zeggen, dat Piet een slechte postbode is ! 'k Zal gewoon even aanbellen. Hopelijk is die meneer Spook

thuis. En daar bedenk ik opeens : wie weet krijg ik voor mijn moeite een mooie fooi van hem ! Even kijken waar de bel zit. Niet links, niet rechts....ook al helemaal nergens. Goed, dan zal ik maar gewoon aankloppen. Vreemd. Er komt helemaal geen antwoord. Ofwel is die man niet thuis, ofwel is ie potdoof. Maar misschien zit die deur niet eens op slot ? Even voelen. Hé, ik druk gewoon even op de kruk en die deur zwaait zomaar vanzelf open !

Zou ik naar binnen durven gaan ? Wacht, laat ik voor alle zekerheid eerst even mijn hoofd naar binnen steken.

Hé, hier moet wel degelijk iemand wonen. Dat zie je meteen aan die tafel, die stoelen, die klok en dat bed. Als je 't mij vraagt, ziet het er helemaal niet griezelig uit. Ja, ik kan gerust naar binnen gaan. Ik begrijp het trouwens al: die meneer Spook verwacht waarschijnlijk een brief.

Maar omdat ie vandaag niet thuis kon zijn, heeft ie de deur open gelaten. 'k Zal zijn brief op de tafel leggen.

Dan vindt ie hem straks wel, als ie thuiskomt. 't Is wel jammer dat ie me nu voor mijn moeite geen fooi kan geven, want die had ik toch verdiend. O maar, ik geloof dat ie toch aan me gedacht heeft. Kijk, hij heeft een schaal met appels voor me klaargezet. Mijn lievelingsfruit ! 't Is best een aardige kerel, die meneer Spook. Zo'n appel-tje zal me smaken !

(Caramella slaat één keer op haar gong)

PIET: Hé, wat....wat was dat ? 'k Verslik me haast in mijn appel ! O maar, ik begrijp het al : die gong klonk uit die staande klok daar. Die heeft gewoon kwart over elf geslagen.

Die wil ik toch eens even van nabij bekijken. Ik geloof niet dat meneer Tik zo'n mooie klok in zijn winkel heeft staan. Ik ben wel geen klokkenmaker, maar als je 't mij vraagt, is dit een prachtstuk. Moet je die fraaie wijzerplaat eens zien en overal houtsnijwerk, zelfs aan de pootjes ! Dit is vast een hele oude, bijzonder kostbare antieke klok.

CARAMELLA: Tikketak. Als je dat maar weet !

PIET: Hé, wat....wat was dat ?....Die stem ! Het klonk vlakbij ! Hallo, is hier iemand ?....Vreemd, geen antwoord. En toch heb ik duidelijk een stem gehoord. Een soort van piepstem.

Dat kan die meneer Spook toch niet geweest zijn ?

(Isidoor steekt zijn hand door een opening in het gordijn en pakt Piet zijn appel af.)

PIET: En hé, wat....wat is dat nu opeens ? Iemand heeft zomaar mijn

appel afgepakt ! O maar, ik begrijp het al : dit is natuurlijk een kwajongensstreek ! Enkele bengels uit het dorp hebben me met een brief hierheen gelokt, om me bang te maken. Wacht maar tot ik ze te pakken krijg. Ik hoop voor hen dat ze een dik kussen in hun broek hebben gestopt.

Ze hebben zich natuurlijk in dat hemelbed verstopt. Als ze denken dat ik me door hun gespook bang laat maken, moeten ze toch wat vroeger opstaan !

(Piet trekt de gordijnen van het hemelbed open.)

Isabel en Isidoor: Hoe-hoe!....

PIET: Help, spoken ! Echte spoken !

(Piet bliksemsnel af.)

ISIDOOR: Die is gelukkig weg, Isabel ! Hij had al onze appels kunnen opeten, stel je voor !

ISABEL: Heb je zijn gezicht goed gezien, Isidoor ? Die hebben we de schrik van zijn leven bezorgd, hoor !

ISIDOOR: Welja, net goed ! Die kerel moet ook maar van onze appels afblijven. En bovendien hoeft ie zijn neus niet in andermans bed te steken ! We hadden hem toch niet op bezoek gevraagd, wel ?

ISABEL: Domoor toch ! Heb je dan niet gezien dat het de postbode was ? En heb je niet gehoord dat ie een brief heeft gebracht ? Kijk, hij heeft hem op de tafel gelegd. Aan de Heer Isidoor Spook.

ISIDOOR: Maar dat ben ik !

ISABEL: Wat je me nu vertelt !...Wat staat erin ?

ISIDOOR: Niet veel, maar een paar zinnen.

ISABEL: Maar lees hem dan toch voor !

ISIDOOR: Och nee toch, wat een ramp, zeg ! Wat een kolossale catastrofe !

ISABEL: Wat bedoel je ? Moeten we soms weer extra belastingen betalen ?

ISIDOOR: Toch niet, Isabel. Duizendmaal erger !

ISABEL: Dat is bijna niet mogelijk !

ISIDOOR: Hou je goed vast, hoor.

ISABEL: Waaraan ?

ISIDOOR: Aan de kapstok bijvoorbeeld. Ben je klaar ?....Aandacht ik lees de brief voor : Zeer Geacht Spook Isidoor....

ISABEL: Geef toe, dat klinkt niet onbeleefd.

ISIDOOR: Hoef ik allemaal niet te weten ! En onderbreek me alsjeblieft niet ! Ik lees verder : Wij nemen de pen in de hand om u te laten weten, dat u het voortaan maar moest laten afweten.

Omdat u toch al driehonderd jaar bent geworden en dus tot de derde spokenleeftijd behoort, bent u te oud om 's nachts nog uit spoken te gaan. Daarom stellen wij u voor, om maar met pensioen te gaan. In de hoop dat het u en uw vrouw verder goed mag gaan, groeten wij u beleefd.

ISABEL: Dank u.

ISIDDOOR: Me tde meeste achting.....- ondertekend door : Joost Fantoom, directeur van de Spookbond. Wel, wat zeg je me daarvan, Isabel ?

ISABEL: Maar dat is gewoon fantastisch, Isidoor ! Nu, jij met pensioen bent, hoef ik me tenminste 's nachts nooit meer eenzaam te voelen in dit grote kille kasteel.

ISIDDOOR: Jij voelt je zeker niet goed lekker ?

ISABEL: Ik voel me prima, Isidoortje. Kom, laat me je omhelzen !

ISIDDOOR: Nee, wacht daarmee ! Leg me eerst eens uit hoe we voortaan met dertien rooie duiten per maand kunnen rondkomen.

ISABEL: Dertien rooie duiten per maand, zeg je ? Is dat je hele pensioentje ?

ISIDDOOR: Geen rooie duit meer of minder.

ISABEL: Maar dat is gewoon verschrikkelijk !

ISIDDOOR: Toevallig had ik eens gelijk !

ISABEL: En ik had er nog zo van gedroomd, volgende zomer een reis naar de Canarische Eilanden te maken !

ISIDDOOR: Daar kunnen we nu mooi naar fluiten met die dertien rooie duiten !

ISABEL: Hebben we geen spaargeld meer, Isidoor ?

ISIDDOOR: Ik ben bang dat we alles uitgegeven hebben voor onze laatste reis naar Parijs. Jij wou ook per se zo'n peperdure pluimhoed bij Dior gaan kopen !

ISABEL: Geen gezeur meer daarover ! We moeten gewoon proberen wat bij te verdienen.

ISIDDOOR: Da's geen slecht idee. Maar hoe ?

(Caramella slaat één keer op haar gong.)

ISABEL: Komt tijd, komt raad, Isidoor. En nu Caramella half twaalf heeft geslagen, brengt ze me opeens op een idee.

ISIDDOOR: Caramella, onze sprekende klok ?

CARAMELLA: Tikketak. Ik, mevrouw Isabel ? IK ?

ISABEL: Ja, jij ! Als we Caramella eens verkochten, Isidoor ?

ISIDDOOR: Dat kun je niet menen ?

ISABEL: Wees redelijk ! Nu je 's nachts niet meer precies op tijd

uit spoken hoeft te gaan, moeten we toch niet meer weten hoe laat het is.

ISIDOOR: Maar we kunnen Caramella toch niet zomaar verkopen, omdat ze opeens overbodig is geworden ? Ze hoort gewoon bij ons en bij het Drakenkasteel !

ISABEL: Geen gezeur ! Laten we haar vragen wat ze er zelf van vindt.

CARAMELLA: Tikketakketiketak. Eigenlijk vind ik het helemaal geen slecht idee. Na zoveel jaren in dit kasteel, zou ik best eens een stukje van de wereld willen zien.

ISABEL: Hoor je dat, Isidoor ? Caramella vindt het goed en wij hebben voorlopig geen geldzorgen meer. Hoe oud ben jij ook alweer, Caramella ?

CARAMELLA: Meer dan vierhonderd jaar geleden heeft de tovenaars die in dit kasteel woonde, mij uit een rotte appel te voorschijn getoverd.

ISABEL: Prachtig ! Dan ben jij werkelijk een kostbare antieke klok. Daar tellen de mensen tegenwoordig graag veel geld voor neer. Maar zeg eens, Isidoor: vind jij dat Caramella er wel oud genoeg uitziet ?

ISIDOOR: Waarom vraag je dat ?

ISABEL: Weet jij dan niet dat de ouderdom een grote rol speelt ? Hoe ouder een stuk antiek is, hoe meer waarde het heeft. Ik zal Caramella eens één, twee, drie nog een stuk antieker maken. Geef me die fijne boor uit de kist !

ISIDOOR: Wat moet je daar nu weer mee ?

ISABEL: Stel geen vragen, zoek die boor !

ISIDOOR: Ik ben bang dat er narigheid van komt, Isabel. Kunnen we op geen andere manier wat bijverdienen ? Bovendien zal ik Caramella missen.

ISABEL: Je hebt mij toch !

ISIDOOR: Kijk, hier is de boor.

ISABEL: Eindelijk ! Hou je nu even stil, Caramella !

ISIDOOR: Hé stop ! Ben je stapelgek geworden, Isabel ? Wat begin je Caramella nu opeens met die boor te bewerken ?....

CARAMELLA: Tikketakketik ! Wat kietelt dat, mevrouw Isabel !

ISIDOOR: Maar hou toch op ! Als je Caramella uit elkaar haalt, is ze straks geen rooie duit meer waard.

ISABEL: Domoor ! Ik boor er toch alleen maar een paar kleine fijne gaatjes in. De mensen zullen denken dat het houtwormgaatjes zijn en die bewijzen mee dat het een echte antieke klok is.

ISIDOOR: 'k Wist niet dat de mensen al zo gek waren. Maar.....
waar wil je Caramella eigenlijk gaan verkopen ? We kunnen er toch
niet mee gaan leuren ?

ISABEL: We verkopen ze aan Joris Tik, de klokkenmaker van het dorp
beneden.

ISIDOOR: En als ik niet wil ?

ISABEL: Ik praat hem wel om. Laat de hele zaak maar aan mij over.
Ik heb al vaker met dat bijltje gehakt.

ISIDOOR: Met die boor gewerkt, bedoel je zeker ?

ISABEL: Nee, ik wil gewoon zeggen dat ik verstand heb van dat soort
dingen. Zo, er zitten nu wel genoeg gaatjes in.

ISIDOOR: En hoe moeten we nu naar het dorp, Isabel ? We kunnen toch
niet als spoken gaan ?

ISABEL: Nee, natuurlijk niet. We moeten ons weer eens als mensen
vermommen. Ik kan alvast mijn grote Parijse pluimhoed opzetten.
Zo zie je maar waar die al niet goed voor is.

ISIDOOR: Maar zo'n hoed, dat is toch lang niet genoeg ! We moeten
ook kleren hebben om niet meer op spoken te lijken.

ISABEL: Dat weet ik ook wel ! In de rommelkist liggen er nog een
paar. 'k Zal eens kijken of ik iets geschikts voor ons kan vinden.
Kijk, hier heb ik al wat voor jou !

CARAMELLA: Tikketal. Dat is de punthoed van mijn vroegere meester,
de grote tovenaar.

ISIDOOR: Over die tovenaar gesproken, Caramella: vertelde je daar-
straks niet dat die jou uit een rotte appel te voorschijn heeft
getoverd ?

CARAMELLA: Tikketal. Inderdaad. Hij was de grootste tovenaar die
ooit in deze streek geleefd heeft.

ISIDOOR: Dat zal wel ! Ken jij dan toevallig geen toverspreuk meer
van hem, om ons een uitstekende vermomming te bezorgen ?

CARAMELLA: Nee, het spijt me, meneer Isidoor. Het waren allemaal
zulke vreselijk ingewikkelde toverspreuken, dat ik er nog maar één
van ken. Een toverspreuk om iemand met de hik te beheksen !

ISIDOOR: Spreek die vooral nooit uit ! Die hik kunnen we missen.

ISABEL: Wat sta je daar toch allemaal met Caramella te kletsen,
Isidoor ? Waarom voer je niks uit ? Ik heb hier voor jou intussen
nog wat gevonden. Pak aan !

CARAMELLA: Tiketal. De mantel van de tovenaar.

ISIDOOR: Maar de motten hebben er overal gaatjes in geknaagd,
Isabel.

ISABEL: Ja, die hebben speciaal aan jou gedacht. Zo zul je 't er beslist niet te warm in krijgen, wees blij. Trek hem onmiddellijk aan en help mij dan even in deze baljapon.

CAMELLA: Takketik. Die heeft nog aan de tante van de tovenaars toebehoort. Dat was een ouwe heks die hier af en toe kwam logeren om te feesten en te fuiven. Ja, vroeger, heel lang geleden, viel hier altijd veel te beleven.

ISABEL: Die japon past me prima. Wat vind jij, Isidoor ?

ISIDOOR: Ik ben bang dat we met deze gekke kleren zullen opvallen. De mensen zullen ons nawijzen !

ISABEL: Welnee, Isidoor ! Heb je dan nog niet gezien hoe sommige mensen er vandaag de dag bij lopen ? Ze kleden zich gewoon zo gek mogelijk. Ze zullen gewoon denken dat wij de allernieuwste mode volgen !

ISIDOOR: De allergekste, zul je bedoelen. Ik blijf erbij, Isabel: er komt narigheid van, dat zul je zien !

ISABEL: Wel heb ik ooit ! Ben jij nu een spook, Isidoor, of ben je een bange wezel ?.... Vooruit, op naar de klokkenwinkel van Joris Tik !

- een straat in Drakedam.

(Professor Hupsielon in trainingspak op.)

PROFESSOR: Een, twee, een, twee, een, twee !....Hop, hop, hop, hop, hop, hop !....Een, twee, een, twee, een, twee !....

Stoppen....halt, een twee é Die dagelijkse loopoefening doet me goed. Ze houdt me fit. Niemand zal kunnen zeggen dat ik altijd met mijn neus in de boeken zit, dat ik een saaie boekenwurm ben, een pruijk van een professor ! Ik loop elke dag twee keer om ons dorp heen, zo blijf ik jonger dan je denkt ! De eerste omloop hebben we gehad. Laat ik maar meteen aan de tweede beginnen. En hop, daar gaan we dan weer ! Een, twee, een, twee !....Hop, hop, hop, hop !....

(Piet lopend op. Hij botst tegen de professor aan.)

PROFESSOR: Hé zeg, kijk toch uit tegen wie je aanbotst, Piet ! Ik doe aan sport om fit te blijven, niet om een buil op te lopen.

PIET: Daar-daar-daarboven, pro-pro-professor Hupsielon !

PROFESSOR: Hoe ? Wat daarboven ? Wat bedoel je, Piet ?..... Ben je ergens van geschrokken, dat je zo wit ziet ?

PIET: Wit ? Ja, precies professor. Wit, spierwit zien ze er allebei uit. Wit van top tot teen !

PROFESSOR: Maar waar heb je 't toch over, Piet ?